

[Niels Westerby.]

sig mere og mere til hinanden, og i marts, i forbindelse med gennemførelse af et forlig om en skattereform, besluttede de to partier sig til at oprette en samarbejdsaftale. Hermed havde socialdemokratiet ensidigt bundet sig til socialistisk folkeparti. Vi stillede, straks efter at dette var sket, et dagsordensforslag fra liberalt centrums side, hvori vi pegede på, at regeringen nu ikke længere havde den fornødne frihed til at lede lovgivningsarbejdet. Den havde ikke friheden, efter at den havde bundet sig til SF i et kontakttudvalg, som fra mange sider bliver kaldt det røde kabinet. Dette dagsordensforslag blev stemt ned af socialdemokratiet og SF igennem en afværgedagsorden, medens radikale, konservative og venstre undlod at stemme.

Men hermed var vi kommet længere ind i denne situation med den ensidige binding til venstre side i salen, hvor et meget lille flertal, bestående af socialdemokratiet og SF, faktisk i praksis holdt de 4 partier, radikale, liberalt centrum, venstre og konservative, uden for det praktiske arbejde på væsentlige områder. Det førte også til, at regeringen på mange områder måtte vente på udviklingen i SF og ikke kunne gøre det, som den fandt var ønskeligt og forsvarligt.

Jeg skal ikke begynde at holde lange taler om og give vurderinger af udviklingen i SF i de foregående måneder, men man kan måske sige, at det ikke har vist sig at være noget parti, man kunne samarbejde med, højst en række synspunkter.

Men det førte altså til uarbejdsdygtighed i folketinget, og det førte til en ensidighed i arbejdet, som ikke var ønskelig. Vi sagde fra liberalt centrums side forud for det foregående folketingsvalg, at vi ønskede, at der skulle føres en politik, hvor ikke et lille flertal satte sig på et stort mindretal og holdt det udenfor. Vi ønskede, at der skulle gives en garanti til hele befolkningen for, at der blev arbejdet herinde i folketinget ud fra ligelig hensyn til alle befolkningsgrupper. Det er vel nok således, at man må sige, at valget ikke gav os den fornødne indflydelse til at føre disse synspunkter igennem. Men det vil fortsat være en ledetråd i liberalt centrums arbejde — og det manglede vi kun 20.000 stemmer i at have kunnet føre ud i livet allerede efter det foregående folke-

tingsvalg — at vi ønsker et bredt samarbejde herinde i folketinget, og at så vidt muligt alle de afgørende partier er med i dette samarbejde, for at vi kan nå frem til en politisk situation, hvor befolkningsgrupperne ikke behøver at frygte, at der bliver regeret imod deres forskellige interesser, og hvor de forskellige partier heller ikke læn- gere kaster sig ud i en usaglig kamp og agitation for at samle stemmer for på den måde at klare sig bedre end de partier, som de konkurrerer med.

Vi vil altså gerne understrege, at det vil blive meget vigtigt — hvis den nuværende situation udløser sig i et folketingsvalg, og det er der meget, der tyder på — at man efter valget samler sig om de problemer, der fortsat vil ligge der, og på grundlag af et bredt samarbejde, hvor alle partier, naturligvis også det nuværende socialdemokratiske regeringsparti, er med til at løse de problemer, som skal og må løses, hvis vi skal komme videre i dansk politisk liv.

Jeg vil altså gerne understrege: der er saglige synspunkter, der taler for, at man ikke støtter regeringens krisekompleks, nemlig dette, at det er halvgjort og ikke helgjort arbejde, og at det vil skade mulighederne for på længere sigt at få befolkningens forståelse for og tillid til nødvendigheden af at gennemføre en tilbundsgående sanering, når dette er nødvendigt. Men der er også politiske synspunkter i den nuværende situation, der taler stærkt for, at man ikke kan støtte det kompleks, som regeringen har lagt frem. Vi er i en situation, hvor man ikke kan skille det politiske og det økonomiske ad. Man har ikke nogen som helst garanti for, hvad det nuværende flertal af SF og S vil kunne gennemføre, hvis det foreliggende krisekompleks blev vedtaget i dag i det høje ting. Man har i aviserne og andre steder set en række tilløb til eller muligvis aftaler mellem S og SF, som ikke just ligger på linje med gennemførelsen af en økonomisk sanering af forholdene her i landet — og hvad ved jeg om, hvad der er foregået mellem de to partier i de senere hektiske uger.

Det er vel således, at man må se i øjnene, at det, der måske kunne bygges op som et lille stykke på vejen i dag, meget hurtigt ville kunne blive slået i stykker af det flertal, som råder, når en socialdemokratisk regering fortsat vil blive presset af SF til at gøre